

Arrest

nr. 199 534 van 12 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 augustus 2017 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 oktober 2017 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 15 maart 2017 bij de Belgische ambassade te Moskou een aanvraag in met het oog op het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D).

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris besliste op 28 april 2017 tot uitstel en verzocht de verzoekende partij om het aanslagbiljet van de personenbelasting van de inkomsten van de jaren 2015 en 2016 van de referentiepersoon over te leggen.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris weigerde op 10 augustus 2017 de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Dit is de bestreden beslissing die op 1 september 2017 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“Op datum van 15/03/2017 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011, een visumaanvraag ingediend door Mevrouw D. L. O., geboren op 01/07/1970, van Russische nationaliteit, om haar echtgenoot in België, Mijnheer D. L.H., geboren op 02/04/1969, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens art. 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat Mijnheer D. L. H. ter staving van zijn bestaansmiddelen, loonfiches voorlegde van de maanden 12/2016, 01/2017 en 02/2017, uitgeschreven op naam van de V. M. F. te 2960 BRECHT waar Mijnheer D. L. H. bedrijfsleider is.

Overwegende dat dergelijke documenten enkel op aangeven van betrokkene zelf, opgesteld werden;

Overwegende dat, bij gebrek aan alle noodzakelijke officiële stukken die de thans voorliggende bewijzen kunnen staven of onderbouwen, deze documenten niet in overweging kunnen worden genomen als afdoende bewijs van de huidige bestaansmiddelen;

Mijnheer D. L. H. toont bijgevolg niet op afdoende wijze aan dat hij over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt;

Overwegende dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

Schending van artikel 40 ter en artikel 42 Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De heer D. L. is bedrijfsleider van de V. M. F. te 2960 Brecht.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen, legde verzoekster loonfiches voor van haar echtgenoot van de maanden december 2016, januari 2017 en februari 2017.

Verwerende partij argumenteert dat de loonfiches van de heer D.L. geen afdoende bewijs vormen van zijn bestaansmiddelen, doordat dergelijke documenten op aangeven van de bedrijfsleider worden opgesteld.

Verwerende partij meent dat hierdoor 'de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn'. Verzoekster zou zich hierdoor niet kunnen beroepen op de richtlijnen van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij ziet hierbij echter iets over het hoofd.

Artikel 42 Vw. verduidelijkt dat het bestuur een behoefteanalyse moet maken van het gezin om na te gaan welke bestaansmiddelen vereist zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Verwerende partij heeft echter geen behoefteanalyse gemaakt van welke bestaansmiddelen verzoekster en haar echtgenoot nodig hebben.

Artikel 42 §1 van de Vreemdelingenwet stelt nochtans zeer duidelijk dat verwerende partij verplicht is om een behoefteanalyse uit te voeren.

Artikel 42, §1 Vw. bepaalt:

§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis. S 4. tweede lid en in artikel 40ter.

tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. "

Verwerende partij kan dus niet kiezen om geen behoefteanalyse uit te voeren omdat ze meent dat dit 'overbodig' is. Artikel 42 § 1 van de Vreemdelingenwet verplicht verwerende partij immers om deze behoefteanalyse uit te voeren, zodra er geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voorhanden zijn.

Overwegende dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Voorts ging verwerende partij ook op onzorgvuldige wijze te werk door bijkomende inlichtingen in te winnen en door geen behoefteanalyse te voeren vooraleer een negatieve beslissing te nemen. Hierdoor werd ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door onder meer artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Dit artikel vermeldt de feitelijke grondslag: de verzoekende partij legt enkel ten bewijze van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon in functie van wie zij haar aanvraag indient loonfiches voor van drie maanden terwijl de referentiepersoon bedrijfsleider is van de firma die de lonen uitkeert. De verzoekende partij legt enkel documenten voor van de inkomsten van de

referentiepersoon, die op diens eigen aangeven worden opgesteld zodat deze niet als afdoende bewijsstukken kunnen aanvaard worden. Er werden geen andere noodzakelijke officiële stukken voorgelegd die deze loonfiches kunnen staven of onderbouwen. Deze motieven zijn afdoende. De verzoekende partij weerlegt niet dat zij dergelijk bewijs niet heeft voorgelegd. Zij toont de schending van de formele motiveringsplicht, vervat in deze wettelijke bepalingen, niet aan.

De verzoekende partij betwist de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet aan. Zij citeert op correcte wijze deze wettelijke bepalingen in haar eerste middel zodat het volstaat daar naar te verwijzen.

In essentie verwijt de verzoekende partij de verwerende partij geen toepassing te hebben gemaakt van artikel 42 van de vreemdelingenwet omdat zij geen behoefteanalyse heeft verricht. De verzoekende partij betwist in het middel niet het motief dat stelt dat met de loonfiches geen rekening kan gehouden worden omdat deze worden opgesteld door de ontvanger van het loon, die bedrijfsleider is.

Bijgevolg is het kennelijk redelijk, gelet op deze vaststelling, dat de verwerende partij niet overgaat tot het maken van een behoefteanalyse nu de enige overgemaakte documenten bij gebreke aan onderbouwing van een officieel stuk volgens de verwerende partij niet kunnen aanvaard worden. Bij gebreke aan dienstige stukken kan de verwerende partij geen behoefteanalyse maken. *In casu* liggen geen bestaansmiddelen voor in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet waardoor zich geen behoefteanalyse opdringt. Een schending van artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet is niet voorhanden.

In casu klemmt dit nog meer nu uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij haar beslissing heeft uitgesteld om aan de verzoekende partij te vragen om het aanslagbiljet van de personenbelasting van de inkomens van de jaren 2015 en 2016 van de referentiepersoon bij te brengen, wat zij naliet te doen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Zij is zelf onvoorzichtig geweest door niet in te gaan op de vraag van de verwerende partij om geen aanslagbiljet van de personenbelasting van de referentiepersoon bij te brengen, minstens de loonfiches niet te onderbouwen met bijkomende gegevens. De verwerende partij merkt terecht op dat: *“In zoverre de verzoekende partij nog voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onzorgvuldig tewerk ging door geen bijkomende inlichtingen in te winnen, laat verweerder gelden dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, telkens wanneer er onvoldoende bewijzen voorliggen, bij de verzoekende partij bijkomende bewijsstukken dient op te vragen. Het zorgvuldigheidsbeginsel strekt zich integendeel eveneens uit tot de verzoekende partij, waarvan verwacht wordt dat zij haar aanvraag met de nodige zorg en stukken voorbereidt.”* Dit onderdeel is ongegrond.

Samen met de verwerende partij wordt vastgesteld dat het eerste middel ongegrond is.

2.3. Het tweede middel luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM), schending van de zorgvuldigheidsplicht

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

“i. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Aan het bestaan van een gezinsleven, of aan de hechtheid hiervan kan niet getwijfeld worden.

In casu is verzoekster gehuwd met mijnheer H. D. L., die over de Belgische nationaliteit beschikt. De oprechtheid van de levensgemeenschap wordt niet in twijfel getrokken door verwerende partij, aangezien het huwelijk erkend werd.

Verwerende partij was op de hoogte van dit gezinsleven.

Op 15 maart 2017 diende verzoekster immers een aanvraag tot gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot in.

Nu vaststaat dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven, en verwerende partij op de hoogte was van dit gezinsleven, moet er gekeken worden of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven.

In casu betreft het een eerste maal dat toelating tot verblijf wordt verzocht, en dient er bijgevolg geen toetsing te gebeuren aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er wel volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en ontwikkelen. Dit gebeurt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

Het EHRM heeft er reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke, verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de fair balance-toets.

In casu blijkt uit niets dat verwerende partij een evenredigheidstoets in overeenstemming met artikel 8 EVRM zou gevoerd hebben. Artikel 13 EVRM (het recht op een effectief rechtsmiddel) vereist dat het om een reële proportionaliteitstoets gaat, en niet om een louter formalisme (EHRM, Razat. Bulgarije, nr. 31465/08, 11 februari 2010.).

Er wordt in de beslissing helemaal niets vermeld over het gezinsleven dat verzoekster heeft met haar echtgenoot. Dit toont aan dat verwerende partij, die op de hoogte was van verzoeksters' gezinsleven met haar echtgenoot, er klaarblijkelijk totaal geen rekening mee heeft gehouden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij totaal geen rekening hield met verzoeksters' gezinsleven met haar echtgenoot, die over de Belgische nationaliteit beschikt. Het onderzoek van verwerende partij gebeurde dan ook uiterst onzorgvuldig..

Zij schendt hierdoor duidelijk de zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 EVRM.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.4. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), luidt deze bepaling:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

De verzoekende partij, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip 'familie- en gezinsleven', die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

In casu wijst de verzoekende partij op haar huwelijk met haar Belgische partner. *In casu* betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet genomen worden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

In casu werd de aanvraag afgewezen omdat de verzoekende partij naliel de bewijzen voor te leggen die haar wettelijk zijn opgelegd. De verzoekende partij stelt dat haar echtgenoot over loonfiches beschikt en legt drie loonfiches voor. Zij ontkent niet dat de ontvanger *de facto* de opsteller is van deze loonfiches. Het moet voor de verzoekende partij dan ook eenvoudig zijn desgevallend een nieuwe aanvraag in te dienen, gepaard gaand met de nodige bewijsstukken die de Belgische wetgever heeft opgelegd om de loonfiches te onderbouwen en in te gaan op de vraag van de verwerende partij om een aanslagbiljet toe te voegen van de jaren 2015, 2016, ... Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij een aanvraag gezinshereniging weigert omdat documenten, die eenvoudig te verkrijgen zijn, niet werden overgemaakt. Voorts wordt er samen met de verwerende partij vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat concrete hinderpalen aan te voeren die er op wijzen dat de verzoekende partij desgevallend van haar echtgenote niet zou kunnen verlangen dat in afwachting zij haar vervoegt in haar herkomstland, hetzij dat een tijdelijke scheiding het gezinsleven in de weg staat en dat de bestreden beslissing geen verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied te betreden: de verzoekende partij dient slechts te voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet opgesomde vereisten. Het louter gegeven gehuwd te zijn met een Belg impliceert niet steeds een recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De Raad wijst erop dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (*cf.* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772) en dat uit artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht voortvloeit, zoals de verzoekende partij ten onrechte suggereert.

Voorts vergt de zorgvuldigheidsplicht *in casu* niet dat het gezinsleven van de verzoekende partij met haar echtgenoot dieper wordt onderzocht. Er kan verwezen worden naar de bespreking onder punt 2.2.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN